

til 4 pCt., og 3) derhos ofte ca. 2 pCt. over sædvanlig Bankrente for Forskud, og endelig 4) betinger Inkassator sig ofte 1 à 2 Maaneder ud over Kredittiden „til at indkassere i“, hvilket reelt er en ny Rente-fordyrelse. Taksterne er svingende i de forskellige Jurisdiktioner og varierer fra de nøgne 12½ pCt. til ca. 20 pCt. i alt; og at saa uforment høje Omkostninger fastholdes og faas, hænger nøje sammen med det faktiske Monopol, som Retsbetjentfuldmægtigene sidder inde med paa at være baade Auktionsdirektører og Incassator. Formelt kan en Sælger vælge, hvem han vil, til Incassator og ligefuldt erholde Auktionsdirektørens Medfølge; men da Auktionsdirektøren som oftest vil være repræsenteret af en Fuldmægtig, som berøves en Indtægt, han havde ventet og ønsket, har Erfaringen vist, at saadanne Auktioner i Praksis forløber paa en saadan Maade, at Sælgerne indser det nødvendige i næste Gang at gaa til Fuldmægtigen, hvis faktiske Monopol saaledes Gang paa Gang fastslaas, og som derfor føler sig som eneraadig over disse Forhold og Taksterne herfor. Adskillige Steder har Sælgerne og Retsbetjentfuldmægtigene, hvis Interesser jo ret nøje falder sammen, fundet hinanden i et mere eller mindre aabent Interesseselskab, saaledes at de i Forening indkøber og sælger Varerne, i Regelen saaledes, at Fuldmægtigen finansierer Foretagendet, som ofte ikke udmærker sig ved at angaa første Klasses Varer.“

Den Henvendelse, hvoraf jeg har oplæst dette Stykke, er i Fjor omdelt paa Medlemmernes Pladser, og de Navne, der staar under den, borger for, at det, de Mænd siger her, vil de staa ved. Men ogsaa jeg vil være med til at tage Ansvaret for de Udtalelser, der her er fremsatte om de offentlige Auktioner. Det forekommer mig, at naar Forholdene er som her skildret, kan Rigsdagen ikke Gang paa Gang skyde den Sag fra sig, og da Lejlighed nu gives, vil jeg paa ny henstille til den højtærede Justitsminister at tage den Sag op til grundig og velvillig Overvejelse. Jeg vil gøre opmærksom paa, at for at Statskassen kan faa de omtrent 4 pCt., paalægges der Befolkningen paa Landet, hvor Auktionerne særlig har været drevne, en uhyre Udgift, og det ikke de velhavende, men netop de mindre velhavende. Det er som oftest dem, der køber paa de offentlige Auktioner og er nødt til det. Der er saa tidt af ærede Medlemmer talt om Udbygning. Det forekommer mig, at her er der et Tilfælde, hvor det med Sandhed kan siges,

at Smaafolk bliver udbyttet, og det sker endda paa en Maade, som vi Medlemmer af Rigsdagen og de Herrer af Ministeriet har Medansvar for. Det forekommer mig, at vi i Længden ikke kan være dette bekendt.

Ved Behandlingen af Retsplejelovene maatte vi lade den Sag udgaa, men udtalte Ønsket om at faa et særskilt Forslag til Auktionslovgivning fremsat paa et senere Tidspunkt. Udvalget udtalte da: Idet Udvalget henstiller til Justitsministeren snarest at fremsætte et Lovforslag angaaende Auktionsvæsenet . . . Det var en enstemmig Vedtagelse af Udvalget. Jeg tror, at naar Retsplejeudvalget lod Sagen udgaa, var det af forskellige Grunde, men sikkert ikke mindst af den Grund, at dette Spørgsmaal om de offentlige Auktioner hænger sammen med Spørgsmaalet om Retsbetjentenes Kontorhold, om Lønnen til Fuldmægtigene. Vi har fremdeles det Princip i vort Land, at Fuldmægtigene og deres Hjælpere i overvejende Grad skal tjene deres Løn ved selvstændig Virksomhed ved Siden af deres Arbejde hos Retsbetjentene. Det er i Almindelighed ikke heldigt og heller ikke med Hensyn til Auktionssagen. Det er meget muligt, at hvis det Monopol til Auktionsvæsen, der i Virkeligheden bestaar — det er ikke noget reelt Monopol —, tages fra Fuldmægtigene, vil de selvfølgelig ikke tjene saa meget ved privat Virksomhed som hidtil. Jeg er dog ikke vis paa, at de ikke alligevel vil kunne tjene ikke saa lidt mere i aarlig Indtægt; end deres Principaler, Retsbetjentene, kan. Hvis det er Tilfældet, maatte de kunne undvære den Indtægt, de faar fra de offentlige Auktioner. Der er saa mange andre Ting, Fuldmægtigene tjener Penge ved. De er næsten altid paa-lidelige og dygtige Folk, som Befolkningen ser op til, desuden ved man, at gaar man til dem med sine Papirer, med Skrivning af Skøder, Købekontrakter og andre Ting, er der Mulighed for, at man faar Sagerne hurtigere fremmet, end hvis man gaar til en Sagfører. Derfor har Fuldmægtigene en Mængde Skrivelser af Skøder og Købekontrakter, der giver dem en ret stor og sikker Indtægt. Jeg tror, at det Monopol eller i hvert Fald den Begunstigelse, de her faktisk har, maa være Begunstigelse nok, saa at man godt kan fratage dem Begunstigelsen med Hensyn til Auktionsvæsenet. Hvis vi gaar til at lønne Fuldmægtigene i Stedet for at lade dem selv tjene deres Indkomst, vil det økonomiske Spørgsmaal neppe heller blive saa stort,